

а въ Мюнхенъ освѣнъ това и голѣмъ брой топове. Жителитѣ отъ градоветѣ на Бавария съ готовностъ се покорявали на шведитѣ; но селянитѣ както въ Бавария, тъй и въ Швабия били крайно враждебни къмъ тѣхъ и навсѣкждѣ водили противъ тѣхъ малка война. Това накарало Густавъ-Адолфа да отиде съ главнитѣ сили къмъ Донавертъ, като оставилъ саксенъ-веймарския принцъ Вилхелма съ часть отъ войскитѣ въ

Бавария, на дѣсната страна на Дунава, а Хорна съ друга часть отъ войскитѣ испратилъ въ Швабия и къмъ горний Рейнъ.

Между това Рейнграфа, хессенъ-касселския ландграфъ и саксенъ-веймарския херцогъ Бернгардъ водили успѣшна война на пространството между рѣкитѣ Рейнъ, Майнъ, Наге и Мозелъ, завладѣли тамъ всичкитѣ по важни пунктове и истикали испанцитѣ.

§ 40.

Положението на двѣтѣ воюющи страни прѣзъ пролѣтъта 1632 година.

На пролѣтъ 1632 година политическото положение на двѣтѣ воюющи страни се измѣнило. Обширнитѣ и важни успѣхи, придобити отъ Густавъ-Адолфа, породили всеобщо опасение. Протестантитѣ и католицитѣ въ Германия, а сжщо и европейскитѣ държави, взели да се страхуватъ, да не би Густавъ-Адолфъ да се увлѣче отъ честолюбието и придобититѣ успѣхи, и да помисли да утвърди властта си надъ Германия, а католицитѣ, освѣнъ това, да не би той да нанесе силенъ ударъ на католическото вѣроисповѣдание. Особенно Ришеліе виждалъ необходимостта да се спржтъ по нататъшнитѣ успѣхи на Густавъ-Адолфа и, като се трудилъ да проникне въ сжщинскитѣ негови цѣли и намѣрения, готовъ билъ да повдигне противъ него Франция, въ случай, че той придобий надъ императора и католицитѣ още по значително и опасно за Европа надмощие. Дѣйствително, Густавъ-Адолфъ се намиралъ въ това време на най-високата степенъ на могществото, а императора, напротивъ, въ най отчаяно положение. Слѣдъ като напразно се обръщаль съ молба за помощъ къмъ Англия, Франция, Италианскитѣ владѣтели и папата, слѣдъ като сжщо толкова безуспѣшно се тру-

дилъ да се примири съ саксонския курфюрстъ, той се видялъ най-послѣ принуденъ да прибѣгне къмъ Валленщайна, който едничтъкъ въ тогавашнитѣ обстоятелства можаль да го спаси — и да се съгласи на надменнитѣ му и даже унизителни условия за императорското достоинство. Той прѣдоставилъ на Валленщайна пълна и неограничена власть военна — надъ императорскитѣ и испанскитѣ войски въ Германия, и гражданска — въ всичкитѣ владѣния на империята, възвърнати отъ неприятеля, пълно распорѣждане съ военнитѣ дѣйствия и съ всичкитѣ конфискувани земи, опрѣдѣляние награди и наказания; императора не трѣбвало лично да се намира при армията и билъ длъженъ да я снабдява съ нужнитѣ пари за издържаніе и водение на войната; освѣнъ това всичкитѣ владѣния на императора трѣбвало да бжджтъ отворени за войскитѣ на Валленщайна, а послѣдния — въстановенъ въ правата си надъ мекленбургското херцогство, и слѣдъ свършването на войната — да получи за награда инвеститура надъ едно отъ роднитѣ владѣния на императора.

Валленщайнъ испратилъ веднага да набиратъ войски въ Нидерландия, Полша, Австрия, Силезия, Моравия,